

Sygnatura akt Cz 145/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO. Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. P.

z udziałem uczestników postępowania P. P., K. N., S. P., D. P., R. P., I. P.

o stwierdzenie własności nieruchomości przez zasiedzenie

na skutek zażalenia wnioskodawczyni J. P.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt I Ns 57/14

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Jarocinie zwolnił wnioskodawczynię od kosztów sądowych częściowo, a mianowicie od opłaty sądowej od wniosku w części przekraczającej 1000 zł i w pozostałej części wniosek oddalił. Ustalił, że wnioskodawczyni utrzymuje się z emerytury w wysokości 1600 zł miesięcznie i prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe. Sąd z uwagi na dysproporcję pomiędzy niską wartością przedmiotu sprawy a wysokością opłaty sądowej uznał, że należy zwolnić wnioskodawczynię z połowy tej opłaty.

Zażalenie od tego rozstrzygnięcia wniosła wnioskodawczyni podnosząc, że opłata jest wysoka a ona nie jest w stanie zaoszczędzić na opłatę ani też nie jest w stanie wziąć kredytu z uwagi na wiek. Wniosła o zwolnienie jej od kosztów w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że wnioskodawczyni nie powinna ponosić całej opłaty od wniosku ale może ponieść połowę tej opłaty i to bez uszczerbku dla swojego utrzymania. Kwota dochodu 1600 zł netto jest kwotą, która umożliwia poczynienie pewnych oszczędności w jednoosobowym gospodarstwie domowych. Rację ma Sąd I instancji, że w tej sytuacji J. P. w dłuższym okresie czasu może poczynić stosowne oszczędności.

Instytucja zwolnienia od kosztów nie zapewnia utrzymania przez zainteresowanego dotychczasowego poziomu życia ale zmusza go do obniżenia tego poziomu aż do granic wydatków koniecznych dla swego utrzymania.

Stanowisko Sądu Rejonowego jest więc słuszne .

Mając powyższe na uwadze należało, zgodnie z art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzec jak w sentencji.